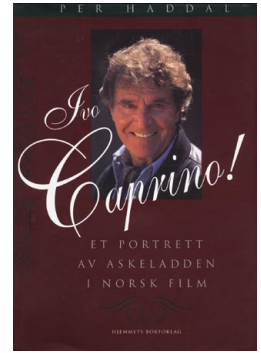

Utdrag fra Per Haddals bok:
*Ivo Caprino, Et portrett av
Askeladden i norsk film.*

Hjemmets bokforlag, Oslo 1993.

Kan kjøpes på vår webshop:

www.caprino.no

BAK EVENTYRENE

Caprino går alltid systematisk til verks. Da han laget eventyrfilmene, la han - som den perfektionisten han er - ned et enormt arbeid i å skape det rette miljø og den riktige koloritt. Når Harald Heide Steen senior spiller Asbjørnsen i innledningssekvensen til «Askeladden og de gode hjelperne», sitter han ved Asbjørnsens eget skrivebord i eventyr-samlerens gamle bibliotek. Han har Asbjørnsens briller på nesen, og «skriver» med hans penn i en autentisk notisbok som rommer eventyrsamlerens nedtegnelser.

Utgangspunktet for innredningen av biblioteket var et autentisk fotografi. Det fantes ingen Asbjørnsen-samling å henvende seg til, og ingen oppteignelser over hvor eventyrsamlerens personlige gjenstander hadde tatt veien. En politimann på Nordstrand hadde lest om filmen og ringte for å fortelle at han i sitt eie hadde Asbjørnsens blomstermønstrede vadsekk, noen stoler og en fot-skammel som også hadde tilhørt eventyrfortelleren. Bortsett fra i «Veslefrikk» er vadsekken med i de fire øvrige eventyrfilmene. Dette klenodiet inspirerte Caprino til å lete videre.

Fiskestengene og drikkehornet, Hahaug-hornet som det heter, fikk han låne av Norsk Folkemuseum. Men Asbjørnsens vakre og meget spesielle skrivebord viste seg å være vanskeligere å oppdrive, og en uke før opptaksstart regnet han med å måtte lage en kopi

i eget verksted. Som et siste forsøk dro han til Kunstindustrimuseet for å prøve å få lånt et skrivebord som i det minste lignet. Museet hadde ikke noe slikt, og han fikk vite at Asbjørnsen selv hadde tegnet det utradisjonelle skrivebordet.

På gaten tilbake fra museet traff Caprino tilfeldig en skolekamerat fra gymnasiet på Stabekk. Det var 20 år siden han sist hadde sett ham, Aslak Liestøl, sønn av professor Knut Liestøl. Caprino fortalte ham om den mislykkede skrivebordsjakten, og kunne knapt tro sine egne ører da hans tidligere skolekamerat kunne fortelle at han satt ved det selvsamme skrivebord hver dag! Asbjørnsens stol og krakker hadde han også. Forholdet var at hans far hadde arvet Moltke Moe, Norges første professor i folke-minnevitenskap, som Liestøl senior etterfulgte. Moltke Moe var sønn av Jørgen Moe, som i sin tid hadde overtatt en del av Asbjørnsens gjenstander.

Caprino fortalte noe senere på et møte i Lions Club Stabekk, som han selv var medlem av, historien om skrivebordet, og sa at han var på jakt etter flere Asbjørnsen-gjenstander, blant annet munnladningsgeværet som eventyrfortelleren skal ha skutt bjørn med, og som bar tilnavnet «Bjønnstudseren». Høyesterettsadvokat og Lions-medlem Paal Berg kunne da fortelle at geværet hadde han hengende på hytteveggen sin! Han skulle på hytta dagen etter og lovet å ta det med tilbake til Bærum.

Caprino kom etterhvert også på sporet av døren inn til Asbjørnsens skriverom, som var så utpreget på fotografiet. Den var malt i to felter: Det øverste er et skogmotiv malt av billedkunstneren Morten Møller, og det nederste er Åsgårdsreien signert P.N.A. Nå ble Mentz Schulerud, som har beskrevet døren i sin bok «Norsk Kunstnerliv», kontaktet. Schulerud sendte ham videre til Aftenpostens tegner Øyvind Sørensen. Tegneren mente at døren skulle finnes på hans hjemtrakter, i Fredrikstad-området. Dermed ringte Caprino, som en annen detektiv, til Opplysningen i Østfold-byen:

- Det skal ligge en dør etter Peter Chr. Asbjørnsen lagret et eller annet sted i distriktet. De har ikke tilfeldigvis greie på hvor den skulle være?

Harald Heide Steen senior som Peter Chr. Asbjørnsen, i eventyrsamlerens eget bibliotek, rekonstruert nesten ned til minste detalj av Caprino. Skrivebordet er autentisk, og er tegnet av Asbjørnsen selv.

- Jo, det har jeg, sa damen på Opplysningen, den står på konto-
ret til en forretningsmann her i byen.

Caprino ringte eieren, og kunne kjøre til Fredrikstad og hente
døren!

Til slutt var biblioteket rekonstruert nesten ned til den minste
detalj, slik det stod da Asbjørnsen døde, og så godt som alle gjen-
standene har tilhørt eventyrsamleren. Denne bestrebelsen etter ekt-
het var Caprinos måte å hylle forfatteren på. I dag er gjenstandene
igjen tilbake hos sine eiere.